

La Universitat

Inici > La UB > Doctors honoris causa > Honoris causa

Honoris causa

Pietro Ingrao

Pietro Ingrao (Lenola, Itàlia, 1915) és un polític i escriptor que destaca per la seva aportació a la filosofia política i a la teoria de la democràcia. Un dels aspectes més destacats del magisteri d'Ingrao és la teoria de la democràcia organitzada, oberta al reconeixement de les iniciatives socials i al voluntariat.

Mentre estudiava Lletres i Dret a la Universitat de Roma, Ingrao conreava la poesia i participava de les arts escèniques (va ser guionista i ajudant de direcció de Luchino Visconti a *Obsessió*). Va ser un defensor ferri dels principis de llibertat, democràcia, justícia i igualtat i un participant en la lluita antifeixista. El 1942 es va afiliar al Partit Comunista Italià (PCI) i va participar a la Resistència Italiana a la Segona Guerra Mundial.

L'any 1943 es va establir a Milà, on va treballar en l'edició clandestina de *L'Unità*, el diari que subministrava informació i orientació a tota l'esquerra italiana i que va dirigir entre el 1947 i el 1956. L'any 1944 es va traslladar a Roma, com a dirigent de la Federació Comunista, sense deixar de col·laborar amb el diari. Ingrao ha estat un dels membres més destacats del PCI, des de les seves idees llibertàries, reformistes i clarament antisoviètiques.

Va ser membre (1948-1992) i president (1976-1979) de la Cambra de Diputats italiana i durant els últims quinze anys ha participat en totes les polèmiques que han afectat la classe política d'aquest país, i s'ha decantat cada cop més cap a la reflexió historicopolítica i filosòfica. Des de 1975 presideix el Centre d'Estudis per a la Reforma de l'Estat (CRS), una institució que va impulsar publicacions tan importants com la revista *Democrazia e diritto*.

El 1993, ja sense pertànyer a cap partit polític, va reprendre la poesia, i el 1998 va fundar, amb Rosana Rossanda, Luigi Pintor, Lucio Magri i Fausto Bertinotti, la revista *Il Manifesto*.

Ingrao ha escrit nombrosos poemes i assaigs polítics. D'entre les seves obres cal destacar *Massa e potere (Les masses i el poder)*, del 1977; *Crisis e terza via (Crisis i tercera via)*, del 1979, i *Appuntamenti di fine secolo (Balanç del final del segle)*, del 1995.

Segueix-nos:

Membre de la

Reconeixement internacional de l'excel·lència

